EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

معنى لا إله إلا الله ومقتضاها وآثارها

Maʿnā lā ilāha illā Allāh wa-muqtaḍāhā wa-āthāruhā fī al-fard wa-al-mujtamaʿ

Lā ilāha illā Allāh
Înțeles și cerințe

Ṣāliḥ ibn Fawzān
al-Fawzān

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Ṣāliḥ ibn Fawzān al-Fawzān

Înțelesul mărturisirii «Lā ilāha illā Allāh»

Cerințele și efectele ei asupra individului și comunității

معنى لا إله إلا الله ومقتضاها وآثارها في الفرد والمجتمع

Maʿnā lā ilāha illā Allāh wa-muqtaḍāhā wa-āthāruhā fī al-fard wa-al-mujtamaʿ

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: معنى لا إله إلا الله ومقتضاها وآثارها في الفرد والمجتمع
Ediția I
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Ediția-sursă: Ṣāliḥ ibn Fawzān ibn ʿAbd Allāh al-Fawzān, Maʿnā lā ilāha illā Allāh wa-muqtaḍāhā wa-āthāruhā fī al-fard wa-al-mujtamaʿ. Ediția arabă de 31 de pagini distribuită de IslamHouse; însoțită de fișierul Word. Sursa nu indică anul tipăririi.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Introducere 1
1 Locul mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” în viață 5
2 Meritele mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” 8
3 Analiza gramaticală, cei doi stâlpi și condițiile mărturisirii 11
A. Analiza gramaticală 11
B. Cei doi stâlpi ai mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” 11
C. Condițiile mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” 13
4 Înțelesul mărturisirii și cerințele ei 14
5 Când îi folosește omului rostirea mărturisirii și când nu-i folosește? 24
Explicația lui Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah 26
Explicația lui Shaykh Muḥammad ibn ʿAbd al-Wahhāb 27
Explicația ḥāfiẓului Ibn Rajab 29
6 Efectele mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” 33
Glosar 40
Bibliografie 41
Indice 42

Introducere

مُقَدِّمَة

Toată lauda I se cuvine lui Allah. Îl lăudăm, Îi cerem ajutorul și iertarea și ne căim către El. Căutăm adăpost la Allah de răul propriilor suflete și de relele faptelor noastre. Pe cel pe care Allah îl călăuzește, nimeni nu-l poate rătăci, iar pe cel pe care El îl rătăcește, nimeni nu-l poate călăuzi. Mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace, lui, familiei sale, companionilor săi și tuturor celor care îl urmează și se țin de Sunna sa până în Ziua Judecății. În cele ce urmează:
Allah, Slăvitul și Preaînaltul, ne-a poruncit să-L pomenim, i-a lăudat pe cei care Îl pomenesc și le-a făgăduit o răsplată măreață. A poruncit pomenirea Sa în general, precum și după încheierea actelor de adorare. Preaînaltul spune:

﴿فَإِذَا قَضَيْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ قِيَـٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ﴾

Iar când ați încheiat rugăciunea, pomeniți-L pe Allah stând în picioare, așezați și întinși pe o parte.
Coran 4:103

El spune, de asemenea:

﴿فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا﴾

Iar când v-ați împlinit rânduielile pelerinajului, pomeniți-L pe Allah așa cum îi pomeniți pe părinții voștri, ba chiar cu o pomenire mai puternică.

Coran 2:200

A poruncit pomenirea Sa și în timpul împlinirii rânduielilor pelerinajului, în mod deosebit. Preaînaltul spune:

﴿فَإِذَا أَفَضْتُم مِّنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِندَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ﴾

Iar când vă revărsați de pe ʿArafāt, pomeniți-L pe Allah la al-Mashʿar al-Ḥarām.

Coran 2:198

Preaînaltul spune:

﴿وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّن بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ﴾

Și să pomenească numele lui Allah, în zile cunoscute, pentru vitele cu care i-a înzestrat.

Coran 22:28

A legiuit împlinirea rugăciunii pentru pomenirea Sa, spunând:

﴿وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِذِكۡرِيٰ﴾

Și împlinește rugăciunea pentru pomenirea Mea.
Coran 20:14

Profetul ﷺ a spus: *„Zilele de tashrīq sunt zile de mâncare, băutură și pomenire a lui Allah."* Relatat de Muslim. Preaînaltul spune:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ ذِكۡرٗا كَثِيرٗا وَسَبِّحُوهُ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا﴾

O, voi cei care credeți! Pomeniți-L pe Allah cu multă pomenire și slăviți-L dimineața și seara.
Coran 33:41–42

Cea mai bună pomenire este: *„Lā ilāha illā Allāh, waḥdahu lā sharīka lah"* — nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat. De la Profet ﷺ s-a transmis că a spus: *„Cea mai bună rugă este ruga din ziua de ʿArafah, iar cel mai bun lucru pe care l-am spus eu și profeții dinaintea mea este: «Nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat. A Lui este stăpânirea, Lui I se cuvine lauda și El are putere asupra tuturor lucrurilor.»"* Relatat de al-Tirmidhī. Această mărturisire măreață, *„Lā ilāha illā Allāh"*, are un rang atât de înalt între felurile pomenirii, de ea se leagă rânduieli, are condiții, un înțeles și cerințe. Nu este doar o expresie rostită cu limba. De aceea am ales să fac din ea subiectul cuvântării mele, nădăjduind ca Allah Preaînaltul să ne facă, pe noi și pe voi, dintre oamenii ei, care se țin de ea, îi cunosc înțelesul și îi împlinesc cerințele lăuntric și exterior.

Voi vorbi despre această mărturisire în limitele următoarelor puncte:

Locul mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”* în viață; meritele ei; analiza gramaticală; cei doi stâlpi și condițiile ei; înțelesul și cerințele ei; când îi folosește omului rostirea ei și când nu-i folosește; efectele ei.

Spun, cerând ajutorul lui Allah Preaînaltul:

1 Locul mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh” în viață

١ - مكانة لَا إِلَه إِلَّا الله فِي الْحَيَاة

Este mărturisirea pe care musulmanii o proclamă în adhān și iqāmah, în predici și în vorbirea lor. Prin ea dăinuie pământul și cerurile, iar pentru ea au fost create toate făpturile. Pentru ea Allah Și-a trimis trimișii, Și-a pogorât Cărțile și Și-a legiuit rânduielile. Pentru ea au fost așezate balanțele, au fost întocmite registrele și s-a deschis târgul Raiului și al Iadului. Prin ea făpturile s-au împărțit în credincioși și necredincioși. Ea stă la temelia creației și a poruncii, a răsplății și a pedepsei. Pe ea a fost întemeiată direcția rugăciunii și pe ea a fost zidită religia. Pentru ea au fost scoase săbiile jihadului. Ea este dreptul lui Allah asupra tuturor robilor, mărturisirea Islamului și cheia Lăcașului Păcii. Despre ea vor fi întrebați cei dintâi și cei de pe urmă... Picioarele robului nu se vor mișca dinaintea lui Allah până când nu va fi întrebat despre două lucruri: *„Ce adorați?”* și *„Ce le-ați răspuns trimișilor?”* Răspunsul la prima întrebare stă în împlinirea mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”* prin cunoaștere, recunoaștere și faptă. Răspunsul la a doua stă în împlinirea mărturisirii *„Muḥammad este Trimisul lui Allah”* prin cunoaștere, supunere și ascultare. Zād al-maʿād de Ibn al-Qayyim, 1/2.
Această mărturisire deosebește necredința de Islam. Ea este cuvântul evlaviei și legătura cea mai trainică. Ibrāhīm a făcut-o:

﴿كَلِمَةًۢ بَاقِيَةً فِى عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾

un cuvânt care să rămână în urmașii săi, poate că ei se vor întoarce.
Coran 43:28

Ea este mărturisirea pe care Allah a făcut-o despre Sine și pe care au făcut-o îngerii Săi și oamenii învățați dintre făpturile Sale. Preaînaltul spune:

﴿شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَأُو۟لُوا۟ ٱلْعِلْمِ قَآئِمًۢا بِٱلْقِسْطِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ﴾

Allah mărturisește că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de El; și îngerii, și cei înzestrați cu știință mărturisesc aceasta. El menține dreptatea. Nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de El, Cel Atotputernic, Înțeleptul.

Coran 3:18

Ea este mărturisirea sincerității, mărturia adevărului, chemarea adevărului și dezicerea de politeism. Pentru ea au fost create făpturile, după cum spune Preaînaltul:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

Nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât ca să Mă adore.

Coran 51:56

Pentru ea au fost trimiși trimișii și au fost pogorâte Cărțile, după cum spune El:

﴿وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِىٓ إِلَيْهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعْبُدُونِ﴾

Nu am trimis înaintea ta niciun trimis fără să-i revelăm: „Nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Mine, așadar adorați-Mă!”

Coran 21:25

Preaînaltul spune:

﴿يُنَزِّلُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ بِٱلرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦٓ أَنْ أَنذِرُوٓاْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱتَّقُونِ﴾

El îi coboară pe îngeri cu revelația din porunca Sa asupra cui voiește dintre robii Săi: „Avertizați că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Mine, așadar temeți-vă de Mine!”

Coran 16:2

Ibn ʿUyaynah a spus: *„Allah nu i-a dăruit niciunui rob o binefacere mai mare decât aceea de a-i face cunoscută mărturisirea «Lā ilāha illā Allāh». Pentru oamenii Raiului, «Lā ilāha illā Allāh» este ca apa rece pentru oamenii acestei lumi.”* Kalimat al-ikhlāṣ de Ibn Rajab, p. 52–53.

Cel care o rostește își pune la adăpost averea și viața, iar cel care o refuză nu are averea și viața ocrotite. În Ṣaḥīḥ s-a transmis că Profetul ﷺ a spus:

„Cel care spune «Lā ilāha illā Allāh» și respinge ceea ce este adorat în afară de Allah are averea și viața inviolabile, iar socoteala lui Îi revine lui Allah.”

Relatat de Muslim, Cartea credinței, nr. 23.

Ea este primul lucru cerut necredincioșilor atunci când sunt chemați la Islam. Când Profetul ﷺ l-a trimis pe Muʿādh în Yemen, i-a spus:

„Tu vei veni la un popor dintre Oamenii Cărții. Primul lucru la care îi chemi să fie mărturisirea că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah.”

Relatat de al-Bukhārī, 3/255, și de Muslim, Cartea credinței, nr. 19.

Astfel cunoști locul ei în religie și însemnătatea ei în viață, precum și faptul că ea este prima îndatorire a robilor, fiind temelia pe care se clădesc toate faptele.

2 Meritele mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh”

٢ - فضل لَا إِلَه إِلَّا الله

Ea are merite măreţe şi un rang înalt la Allah. Pe cel care o spune cu sinceritate, Allah îl va primi în Rai. Celui care o spune minţind îi ocroteşte viaţa şi averea în această lume, iar socoteala lui Îi revine lui Allah, Atotputernicul şi Măreţul. Este o expresie scurtă, cu puţine litere, uşoară pe limbă şi grea în balanţă. Ibn Ḥibbān şi al-Ḥākim — care a socotit relatarea autentică — au transmis de la Abū Saʿīd al-Khudrī, Allah să fie mulţumit de el, că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

„Mūsā a spus: «Doamne, învaţă-mă ceva prin care să Te pomenesc şi să Te chem în rugă!» El a spus: «Mūsā, spune: Lā ilāha illā Allāh.» A zis: «Toţi robii Tăi spun aceasta.» El a spus: «Mūsā, dacă cele şapte ceruri şi locuitorii lor, în afară de Mine, precum şi cele şapte pământuri ar fi într-un taler, iar Lā ilāha illā Allāh în celălalt, Lā ilāha illā Allāh ar cântări mai greu decât ele.»”

Relatat de al-Ḥākim, 1/528, şi de Ibn Ḥibbān, nr. 2324. Hadithul arată că *„Lā ilāha illā Allāh”* este cea mai bună pomenire. În hadithul transmis de ʿAbd Allāh ibn ʿAmr şi atribuit Profetului se spune:

„Cea mai bună rugă este ruga din ziua de ʿArafah, iar cel mai bun lucru pe care l-am spus eu şi profeţii dinaintea mea este: «Nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat. A Lui este stăpânirea, Lui I se cuvine lauda şi El are putere asupra tuturor lucrurilor.»”

Relatat de Aḥmad și de al-Tirmidhī, Cartea rugilor, nr. 3579. Greutatea ei în balanță este arătată și de ceea ce au relatat al-Tirmidhī, care a socotit relatarea ḥasan, al-Nasāʾī și al-Ḥākim, care a spus că este autentică potrivit condițiilor lui Muslim. De la ʿAbd Allāh ibn ʿAmr s-a transmis că Profetul ﷺ a spus:

„În Ziua Învierii, un om din comunitatea mea va fi chemat înaintea tuturor făpturilor. I se vor desfășura nouăzeci și nouă de registre, fiecare întinzându-se cât vede ochiul. Apoi i se va spune: «Tăgăduiești ceva din acestea?» Va răspunde: «Nu, Doamne!» I se va spune: «Ai vreo scuză sau vreo faptă bună?» Omul se va înfricoșa și va spune: «Nu.» I se va spune: «Ba da, la Noi ai fapte bune. Nu vei fi nedreptățit.» I se va scoate un bilețel pe care scrie: «Mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său.» Va spune: «Doamne, ce înseamnă acest bilețel pe lângă aceste registre?» I se va spune: «Tu nu vei fi nedreptățit.» Registrele vor fi puse într-un taler, iar bilețelul în celălalt. Registrele se vor ridica, iar bilețelul va cântări mai greu.”

Relatat de al-Tirmidhī, Cartea credinței, nr. 2641, de al-Ḥākim, 1/5–6, și de alții.

Această mărturisire măreață are numeroase merite. Ḥāfiẓul Ibn Rajab a amintit o parte dintre ele în scrierea sa numită Kalimat al-ikhlāṣ și a adus dovadă pentru fiecare merit.

Printre acestea se numără faptul că ea este prețul Raiului; cel ale cărui ultime cuvinte sunt această mărturisire va intra în Rai; ea este salvare de Foc; aduce iertarea; este cea mai bună dintre faptele bune; șterge păcatele și greșelile; înnoiește credința care s-a șters din inimă; cântărește mai greu decât foile păcatelor; străbate vălurile până când ajunge la Allah, Atotputernicul și Mărețul; este mărturisirea al cărei rostitor este confirmat ca spunând adevărul de către Allah; este cea mai bună dintre fapte și cea a cărei răsplată se înmulțește cel mai mult; echivalează cu eliberarea de robi; este pavăză împotriva diavolului; dă siguranță în singurătatea mormântului și în groaza adunării pentru

Judecată; este semnul de recunoaștere al credincioșilor când se vor ridica din morminte.

Printre meritele ei este și faptul că rostitorului ei i se deschid cele opt porți ale Raiului și poate intra prin oricare dorește. Un alt merit este că oamenii ei, chiar dacă intră în Foc din pricina neîmplinirii drepturilor acesteia, vor ieși neapărat din el. Acestea sunt titlurile meritelor amintite de Ibn Rajab în scrierea sa, în care a adus dovadă pentru fiecare dintre ele. Kalimat al-ikhlāṣ de Ibn Rajab, p. 54–66.

3 Analiza gramaticală, cei doi stâlpi și condițiile mărturisirii

٣ - إعرابها وأركانها وشروطها

A. Analiza gramaticală

Întrucât înțelegerea sensului depinde de cunoașterea analizei gramaticale a propozițiilor, învățații, Allah să aibă milă de ei, au acordat atenție analizei expresiei *„Lā ilāha illā Allāh”*.

Ei au spus: *„Lā”* este o particulă care neagă întreaga categorie; *„ilāh”* este numele ei, construit împreună cu ea cu terminația fatḥah. Predicatul ei este subînțeles: *„ḥaqq”* — adevărat, de drept —, adică nu există nicio divinitate adevărată. *„Illā Allāh”* este o excepție de la predicatul aflat în cazul nominativ. *„Ilāh”* înseamnă cel adorat: acela către care inimile se îndreaptă în adorare și pe care îl caută, dorind de la el dobândirea unui folos ori înlăturarea unei vătămări. Greșește cel care presupune drept predicat doar *„existent”* sau *„adorat”*, fiindcă există numeroase lucruri adorate, precum idolii, mausoleele și altele. Însă Cel adorat pe drept este Allah. Tot ceea ce este adorat în afară de El este adorat pe nedrept, iar adorarea sa este deșartă. Aceasta este cerința celor doi stâlpi ai mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*.

B. Cei doi stâlpi ai mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh”

Ea are doi stâlpi: primul este negarea, iar al doilea este afirmarea.

Prin negare se înțelege negarea divinității oricărei făpturi în afară de Allah Preaînaltul.

Prin afirmare se înțelege afirmarea divinității lui Allah, Slăvitul. El este adevărata Divinitate, iar toate celelalte divinități pe care politeiștii și le-au luat sunt deșarte:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلْبَٰطِلُ﴾

Aceasta pentru că Allah este Adevărul, iar ceea ce ei cheamă în afară de El este deșertăciunea.

Coran 22:62

Imamul Ibn al-Qayyim a spus: *„Mărturisirea «Lā ilāha illā Allāh» indică afirmarea divinității Sale mai puternic decât expresia «Allah este o divinitate». Aceasta deoarece «Allah este o divinitate» nu neagă divinitatea altcuiva, pe când «Lā ilāha illā Allāh» impune restrângerea divinității numai la El și negarea ei oricui altcuiva."* De asemenea, a greșit grav cel care a explicat *„divinitatea"* doar prin *„cel capabil să aducă la existență"*.

Shaykh Sulaymān ibn ʿAbd Allāh a spus în comentariul la Cartea monoteismului: „Dacă se spune: *«Înțelesul divinității și al dumnezeirii a devenit limpede. Atunci care este răspunsul dat celui care spune că divinitatea înseamnă cel capabil să aducă la existență sau folosește o expresie asemănătoare?»* Se răspunde în două feluri. Primul: această afirmație este o născocire. Nu se cunoaște niciun învățat sau imam al limbii care să o fi spus. Cuvintele învățaților și ale imamilor limbii au sensul a ceea ce am arătat mai înainte — adică ceea ce am amintit despre stâlpii mărturisirii *«Lā ilāha illā Allāh»*. Prin urmare, afirmația este deșartă.

Al doilea: chiar presupunând că am admite-o, ea ar explica Divinitatea adevărată printr-o însușire care decurge în mod necesar din ea. Este necesar ca aceasta să fie creatoare și capabilă să aducă la existență; dacă nu este astfel, nu este o divinitate adevărată, chiar dacă este numită divinitate. Nu se dorește a se spune că omul care știe că divinitatea este cea capabilă să aducă la existență a intrat în Islam și a împlinit scopul cheii Lăcașului

Păcii. Nimeni nu spune așa ceva, fiindcă ar rezulta că necredincioșii arabi erau musulmani. Chiar dacă s-ar presupune că unii dintre cei de mai târziu ar fi urmărit acest sens, ei ar greși și ar fi combătuți prin dovezile revelației și ale rațiunii." Taysīr al-ʿAzīz al-Ḥamīd, p. 80.

C. Condițiile mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh"

Ea nu-i folosește celui care o rostește decât dacă sunt îndeplinite șapte condiții:

Prima: cunoașterea înțelesului ei, atât în privința negării, cât și a afirmării. Celui care o rostește fără să-i cunoască înțelesul și cerințele nu-i folosește, fiindcă nu a crezut în ceea ce ea arată. El este asemenea celui care vorbește într-o limbă pe care nu o înțelege.

A doua: certitudinea, adică deplina cunoaștere a ei, care înlătură îndoiala și nesiguranța.

A treia: sinceritatea care înlătură politeismul, aceasta fiind ceea ce arată *„Lā ilāha illā Allāh"*.

A patra: adevărul rostirii, care împiedică ipocrizia. Ipocriții o spun cu limbile lor fără să creadă în înțelesul ei.

A cincea: iubirea acestei mărturisiri și a ceea ce ea arată, precum și bucuria pentru acestea, spre deosebire de starea ipocriților.

A șasea: supunerea prin împlinirea drepturilor ei, adică faptele obligatorii, cu sinceritate față de Allah și căutând mulțumirea Sa. Aceasta este cerința mărturisirii.

A șaptea: acceptarea care exclude respingerea — Fatḥ al-majīd, p. 91 —, prin supunerea față de poruncile lui Allah și părăsirea celor pe care El le-a interzis.

Învățații au desprins aceste condiții din textele Cărții și ale Sunnei care vorbesc în mod deosebit despre această mărturisire măreață, lămuresc drepturile și condițiile ei și arată că nu este doar o expresie rostită cu limba.

4 Înțelesul mărturisirii și cerințele ei

٤ - معنى الْكَلِمَة ومقتضاها

Din cele de mai înainte s-a lămurit că *„Lā ilāha illā Allāh”* înseamnă: nu există nimeni adorat pe drept în afară de o singură Divinitate, Allah, Unicul, fără asociat, fiindcă numai El merită adorarea. Această mărturisire măreață cuprinde faptul că orice altceva este adorat în afară de Allah nu este o divinitate adevărată, ci este deșert, fiindcă nu merită adorarea.
De aceea, porunca de a-L adora pe Allah este însoțită adesea de negarea adorării altcuiva, fiindcă adorarea lui Allah nu este valabilă dacă altcineva Îi este asociat. Preaînaltul spune:

﴿وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗا﴾

Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic!
Coran 4:36

Preaînaltul spune:

﴿فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَا وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

Cel care respinge ṭāghūtul și crede în Allah s-a prins de legătura cea mai trainică, de nedesfăcut. Allah este Atoateauzitor, Atoateștiutor.
Coran 2:256

Preaînaltul spune:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱجْتَنِبُوا۟ ٱلطَّٰغُوتَ﴾

Noi am trimis în fiecare comunitate un trimis: „Adorați-L pe Allah și feriți-vă de ṭāghūt!”
Coran 16:36

Profetul ﷺ a spus:

„Cel care spune «Lā ilāha illā Allāh» și respinge ceea ce este adorat în afară de Allah are viața și averea inviolabile.”

Ṣaḥīḥ Muslim, Cartea credinței, nr. 23.

Un trimis îi spunea poporului său:

﴿ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ﴾

Adorați-L pe Allah! Nu aveți nicio divinitate...
Coran 7:59

Și există și alte dovezi în acest sens.

Imamul Ibn Rajab, Allah să aibă milă de el, a spus: *„Lămurirea și împlinirea acestui înțeles constau în faptul că rostirea de către rob a mărturisirii «Lā ilāha illā Allāh» cere ca el să nu aibă nicio divinitate în afară de Allah. Divinitatea este aceea de care se ascultă și față de care nu se păcătuiește, din teamă plină de venerație și din cinstire, din iubire, teamă și speranță, cu încredere deplină în ea, cerând de la ea și chemând-o în rugă. Toate acestea nu se cuvin decât lui Allah, Atotputernicul și Mărețul.”*

De aceea, când Profetul ﷺ le-a spus necredincioșilor din Quraysh: *„Spuneți: Lā ilāha illā Allāh!”*, ei au zis:

﴿أَجَعَلَ ٱلْآلِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ﴾

Oare a făcut el din divinități o singură Divinitate? Acesta este un lucru uimitor!

Coran 38:5

Ei au înțeles din această mărturisire că ea anulează adorarea tuturor idolilor și restrânge adorarea numai la Allah, iar ei nu doreau aceasta. Astfel se limpezește că înțelesul mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”* și cerința ei sunt: a-L adora numai pe Allah și a părăsi adorarea a orice altceva. Când robul spune *„Lā ilāha illā Allāh”*, el proclamă obligația de a-L adora numai pe Allah și deșertăciunea adorării altcuiva, a mormintelor, a apropiaților lui Allah și a oamenilor drepți. Prin aceasta se dovedește deșertăciunea credinței pe care o au astăzi adoratorii mormintelor și cei asemenea lor: că *„Lā ilāha illā Allāh”* ar însemna recunoașterea existenței lui Allah, ori faptul că El este Creatorul capabil să aducă la existență și altele asemenea, sau că înseamnă că puterea de a legifera și judeca Îi aparține numai lui Allah. Ei socotesc că omul care crede aceasta și explică astfel mărturisirea *„Lā ilāha illā Allāh”* a împlinit pe deplin monoteismul, chiar dacă face orice fel de acte de adorare pentru altcineva decât Allah, își pune credința în morți, caută apropierea de ei prin jertfe și legăminte, înconjoară mormintele lor și caută binecuvântare în țărâna lor. Nu și-au dat seama că vechii necredincioși arabi împărtășeau aceeași convingere, știau că Allah este Creatorul capabil să aducă la existență și recunoșteau aceasta. Ei nu îi adorau pe alții decât pretinzând că aceștia îi apropie de Allah, nu că ar crea sau ar da cele necesare traiului. Puterea de a legifera și judeca este o parte a înțelesului mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*, însă nu reprezintă întregul ei înțeles adevărat, cel cerut. Nu este de ajuns să se judece potrivit Legii islamice în privința

drepturilor, a pedepselor prescrise și a neînțelegerilor, câtă vreme există politeism în adorare.
Dacă *„Lā ilāha illā Allāh”* ar fi însemnat ceea ce pretind aceștia, nu ar fi existat nicio dispută între Trimis ﷺ și politeiști. Dimpotrivă, s-ar fi grăbit să-i răspundă Trimisului ﷺ dacă le-ar fi spus: *„Recunoașteți că Allah este Cel capabil să aducă la existență”* sau *„Recunoașteți că Allah există”*, ori dacă le-ar fi spus să ceară judecata Legii islamice în privința vieților, a averilor și a drepturilor, fără să vorbească despre adorare. Însă acei oameni, vorbitori de limbă arabă, au înțeles că, spunând *„Lā ilāha illā Allāh”*, ar fi recunoscut deșertăciunea adorării idolilor și că această mărturisire nu este doar o expresie fără înțeles. De aceea au respins-o și au zis:

﴿أَجَعَلَ ٱلْآلِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ﴾

Oare a făcut el din divinități o singură Divinitate? Acesta este un lucru uimitor!
Coran 38:5

După cum spune Allah despre ei:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ
وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓا۟ ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ﴾

Când li se spunea „Lā ilāha illā Allāh”, ei se semețeau și ziceau: „Să ne părăsim noi divinitățile pentru un poet nebun?”
Coran 37:35–36

Au înțeles că *„Lā ilāha illā Allāh”* cere părăsirea adorării oricui în afară de Allah și adorarea numai a lui Allah. Dacă ar fi spus-o continuând să adore idolii, s-ar fi contrazis și ar fi stăruit într-o adorare contradictorie. Adoratorii mormintelor de astăzi nu se rușinează de această contradicție urâtă: spun *„Lā ilāha illā Allāh”*, apoi o anulează prin adorarea morților și prin căutarea apropierii

de mausolee cu felurite acte de adorare. Pierdut să fie cel căruia Abū Jahl și Abū Lahab îi erau superiori în cunoașterea înțelesului mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*!
Așadar, cel care rostește această mărturisire cunoscându-i înțelesul și împlinindu-i cerințele, lăuntric și exterior, prin negarea politeismului și afirmarea adorării lui Allah, cu o credință fermă în ceea ce ea cuprinde și cu fapte potrivit ei, este musulmanul adevărat. Cel care o rostește și o împlinește exterior, împreună cu cerințele ei, fără să creadă în ceea ce ea arată, este un ipocrit. Cel care o spune cu limba, dar face ceea ce i se opune, anume politeismul care o contrazice, este un politeist care se contrazice pe sine. Prin urmare, rostirea acestei mărturisiri trebuie însoțită de cunoașterea înțelesului ei, fiindcă aceasta este mijlocul prin care îi sunt împlinite cerințele. Preaînaltul spune:

﴿إِلَّا مَن شَهِدَ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾

În afară de cei care mărturisesc adevărul și cunosc.
Coran 43:86

Împlinirea cerințelor ei înseamnă adorarea lui Allah și respingerea adorării oricui altcuiva. Acesta este scopul urmărit prin această mărturisire. Printre cerințele mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”* se numără acceptarea rânduielilor legiuite de Allah în privința actelor de adorare, a tranzacțiilor, a celor îngăduite și a celor interzise și respingerea legiferării altcuiva. Preaînaltul spune:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَٰٓؤُا۟ شَرَعُوا۟ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنۢ بِهِ ٱللَّهُ﴾

Sau au ei asociați care le-au legiuit în religie ceea ce Allah nu a îngăduit?
Coran 42:21

Trebuie deci acceptate rânduielile lui Allah în actele de adorare, în tranzacții și în judecata dintre oameni asupra neînțelegerilor privind statutul personal și alte chestiuni și trebuie respinse legile făcute de oameni. Aceasta înseamnă respingerea tuturor inovațiilor și superstițiilor pe care diavolii dintre oameni și djinni le născocesc și le răspândesc în actele de adorare. Cel care acceptă ceva dintre acestea este un politeist, după cum spune El în acest verset:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَٰٓؤُا۟ شَرَعُوا۟ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنۢ بِهِ ٱللَّهُ﴾

Sau au ei asociați care le-au legiuit în religie ceea ce Allah nu a îngăduit?
Coran 42:21

Preaînaltul spune:

﴿وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ﴾

Dacă le dați ascultare, veți fi cu adevărat politeiști.
Coran 6:121

Preaînaltul spune:

﴿ٱتَّخَذُوٓا۟ أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَٰنَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ﴾

Ei și-au luat învățații și călugării ca domni în afară de Allah.
Coran 9:31

În hadithul autentic, Profetul ﷺ i-a recitat acest verset lui ʿAdī ibn Ḥātim al-Ṭāʾī, Allah să fie mulțumit de el. Acesta a spus: *„Trimis al lui Allah, noi nu îi adorăm!”* El a zis: *„Oare nu vă îngăduie ceea ce Allah a interzis, iar voi îl socotiți îngăduit, și nu vă interzic ceea ce Allah a îngăduit, iar voi îl socotiți interzis?”* A

răspuns: *„Ba da.”* Profetul ﷺ a spus: *„Aceasta este adorarea lor.”* Relatat de al-Tirmidhī, Cartea exegezei, nr. 3094.

Shaykh ʿAbd al-Raḥmān ibn Ḥasan, Allah să aibă milă de el, a spus: *„Ascultarea de ei în păcat a devenit astfel adorarea altcuiva în afară de Allah, iar prin aceasta i-au luat drept domni, așa cum se întâmplă în această comunitate. Acesta este politeismul major, care contrazice monoteismul arătat de mărturisirea «Lā ilāha illā Allāh»... Se lămurește astfel că mărturisirea sincerității a negat toate acestea, fiindcă ele contrazic înțelesul acestei mărturisiri.”* Fatḥ al-majīd, p. 107.

De asemenea, trebuie respinsă cererea judecății legilor făcute de oameni, fiindcă trebuie cerută judecata Cărții lui Allah și părăsită cererea judecății altor sisteme și legi omenești... Preaînaltul spune:

﴿فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ﴾

Iar dacă vă neînțelegeți asupra unui lucru, întoarceți-l la Allah și la Trimis.

Coran 4:59

Preaînaltul spune:

﴿وَمَا ٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِيهِ مِن شَيۡءٖ فَحُكۡمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّي﴾

Orice lucru asupra căruia vă neînțelegeți, judecata lui Îi aparține lui Allah. Acesta este Allah, Domnul meu.

Coran 42:10

Slăvitul l-a numit necredincios pe cel care nu judecă potrivit celor pogorâte de Allah, l-a numit nedrept și nelegiuit și i-a negat credința. Aceasta arată că judecarea după altceva decât ceea ce Allah a pogorât este necredință și politeism care contrazic monoteismul și se opun pe deplin mărturisirii *„Lā ilāha illā*

Allāh", dacă cel care judecă astfel socotește aceasta îngăduit sau crede că este mai potrivit și mai bun decât judecata lui Allah. Dacă însă nu socotește aceasta îngăduit și crede că judecata lui Allah este cea după care trebuie judecat, dar pofta l-a împins să i se împotrivească, aceasta este necredință minoră și politeism minor, care nu anulează înțelesul mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh"* și cerințele ei.

Așadar, *„Lā ilāha illā Allāh"* este o cale completă, care trebuie să stăpânească viața musulmanilor, toate actele lor de adorare și toate purtările lor. Nu este o expresie repetată pentru binecuvântare și în pomenirile de dimineață și de seară, fără înțelegerea sensului ei, fără împlinirea cerințelor ei și fără urmarea căii ei, așa cum cred mulți dintre cei care o rostesc cu limbile lor, dar o contrazic în credințele și purtările lor.
O altă cerință a mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh"* este afirmarea numelor și a atributelor lui Allah prin care El S-a numit și S-a descris ori prin care Trimisul Său ﷺ L-a numit și L-a descris. Preaînaltul spune:

﴿وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا۟ ٱلَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِىٓ أَسْمَٰٓئِهِۦ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ﴾

Ale lui Allah sunt numele cele mai frumoase. Chemați-L prin ele și lăsați-i pe cei care se abat în privința numelor Sale! Ei vor fi răsplătiți pentru ceea ce făceau.
Coran 7:180

În Fatḥ al-majīd se spune: *„În vorbirea arabilor, înțelesul de bază al cuvântului ilḥād este abaterea de la calea dreaptă, înclinarea, nedreptatea și devierea. Numele Domnului Preaînaltul sunt toate atribute prin care El S-a făcut cunoscut robilor Săi și care arată desăvârșirea Sa, Măreț și Preaînalt este El."*

Autorul, Allah să aibă milă de el, a spus: *„Abaterea în privința lor se face fie prin tăgăduirea și negarea lor, fie prin tăgăduirea înțelesurilor lor și lipsirea lor de sens, fie prin răstălmăcirea lor de la*

sensul corect și îndepărtarea lor de adevăr prin interpretări, fie prin a le face nume ale acestor făpturi, asemenea abaterii adepților unirii, care le-au făcut nume ale acestui univers, atât pentru cele lăudate, cât și pentru cele condamnate ale sale." Aici se încheie citatul. Fatḥ al-majīd, p. 537–538. Vezi și Madārij al-sālikīn de Ibn al-Qayyim, 1/29–30.

Cine se abate în privința numelor și a atributelor lui Allah prin negarea lor, prin interpretări care le îndepărtează sensul ori prin refuzul de a le recunoaște înțelesul și nu crede în semnificațiile mărețe pe care ele le arată — dintre jahmiți, muʿtaziliți și ashʿariți — a contrazis ceea ce arată *„Lā ilāha illā Allāh"*. Divinitatea este aceea care este chemată în rugă și de care se caută apropierea prin numele și atributele sale, după cum spune Preaînaltul:

﴿فَٱدْعُوهُ بِهَا﴾

Chemați-L prin ele.
Coran 7:180

Cum ar putea cel care nu are nume și nici atribute să fie o divinitate? Cum ar putea fi chemat și prin ce să fie chemat?

Imamul Ibn al-Qayyim a spus: „Oamenii s-au contrazis asupra multor rânduieli, dar nu s-au contrazis nici măcar într-un singur loc asupra versetelor și a relatărilor despre atribute. Dimpotrivă, companionii și urmașii lor au fost de acord să le recunoască și să le primească așa cum au venit, înțelegându-le sensurile și afirmându-le realitățile. Aceasta arată că, dintre cele două categorii, ele au fost lămurite mai amplu și că grija pentru explicarea lor este mai importantă, fiindcă ele țin de împlinirea deplină a celor două mărturisiri, iar afirmarea lor este o cerință a monoteismului. Allah, Slăvitul și Preaînaltul, și Trimisul Său le-au lămurit îndeajuns, fără să rămână vreo confuzie. Înțelesurile versetelor despre rânduieli sunt înțelese aproape numai de cei specializați.

În schimb, înțelegerea sensului versetelor despre atribute este împărtășită de cei specializați și de oamenii de rând. Mă refer la

înțelegerea sensului de bază, nu la înțelegerea esenței și a felului în care sunt." Mukhtaṣar al-ṣawāʿiq al-mursalah, 1/15.

El a mai spus: *„Este un lucru cunoscut prin firea înnăscută, prin mințile sănătoase și prin Cărțile cerești că acela căruia îi lipsesc atributele desăvârșirii nu poate fi divinitate, nici cârmuitor, nici Domn. Dimpotrivă, el este vrednic de condamnare, cu lipsuri și defecte, și nu i se cuvine lauda nici în prima viață, nici în Viața de Apoi. Lauda în prima viață și în Viața de Apoi I se cuvine numai Celui care are atributele desăvârșirii și însușirile măreției, pentru care merită lauda. De aceea, predecesorii au numit «Monoteism» cărțile pe care le-au scris despre Sunna și despre afirmarea atributelor Domnului, a înălțimii Sale față de creația Sa, a cuvântului Său și a faptului că El vorbește. Negarea, tăgăduirea și necredința în acestea reprezintă negarea și tăgăduirea Creatorului. Mărturisirea unicității Sale constă în afirmarea atributelor desăvârșirii Sale și în declararea Lui mai presus de asemănare și de lipsuri."* Madārij al-sālikīn, 1/26.

5 Când îi folosește omului rostirea mărturisirii și când nu-i folosește?

٥ - مَتى ينفع الْإِنْسَان قَول لَا إِلَه إِلَّا الله؟وَمَتى لَا يَنْفَعهُ ذَلِك؟

Am arătat mai înainte că rostirea mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”* trebuie însoțită de cunoașterea înțelesului ei și de împlinirea cerințelor ei. Există însă texte din care cineva ar putea înțelege greșit că simpla ei rostire este suficientă, iar unii oameni s-au agățat de această închipuire. De aceea este necesară lămurirea, pentru a înlătura această înțelegere greșită de la cel care dorește adevărul.

Comentând hadithul lui ʿItbān în care se spune: *„Allah i-a interzis Focului să-l atingă pe cel care spune «Lā ilāha illā Allāh», căutând prin aceasta Fața lui Allah”* — relatat de al-Bukhārī, 11/206, și de Muslim, nr. 33 —, Shaykh Sulaymān, Allah să aibă milă de el, a spus: „Să știi că au venit hadithuri al căror înțeles aparent arată că omul care aduce cele două mărturisiri este ferit de Foc. Așa sunt acest hadith și hadithul lui Anas, care a spus: Profetul ﷺ se afla pe șa, iar Muʿādh era în spatele său. El a zis: *«Muʿādh!»* Acesta a răspuns: *«Iată-mă, Trimis al lui Allah, gata să-ți răspund și să te ascult!»* A spus: *«Nu există rob care să mărturisească faptul că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah fără ca Allah să-l ferească de Foc.»* Relatat de al-Bukhārī, 1/199. Muslim a transmis de la ʿUbādah, cu atribuire la Profet: *«Pe cel care mărturisește că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este robul și Trimisul Său, Allah îl ferește de Foc.»* Ṣaḥīḥ Muslim cu comentariul lui al-Nawawī, 1/228–229. Au venit și hadithuri potrivit cărora cel care aduce cele două mărturisiri intră în Rai, fără să se spună că este ferit de Foc. Printre acestea este hadithul lui Abū Hurayrah despre faptul că se aflau cu Profetul ﷺ în expediția de la Tabūk. În această relatare, Profetul ﷺ a spus:

> *«Mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că eu sunt Trimisul lui Allah. Niciun rob nu-L va întâlni pe Allah cu acestea, fără să se îndoiască, și să fie împiedicat de la Rai.»*

Ṣaḥīḥ Muslim cu comentariul lui al-Nawawī, 1/224.”

Explicația lui Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah

El a spus: „Cea mai bună explicație a înțelesului acestor hadithuri este cea dată de Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah și de alții: ele se referă la cel care rostește mărturisirea și moare păstrând-o, așa cum au venit textele cu aceste condiții; o rostește cu sinceritate din inimă, cu inima încredințată de ea, fără îndoială, cu adevăr și certitudine. Realitatea monoteismului este atragerea întregului suflet către Allah. Cel care mărturisește că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, cu sinceritate din inimă, va intra în Rai, fiindcă sinceritatea înseamnă îndreptarea inimii către Allah Preaînaltul prin căință curată de păcate. Dacă moare în această stare, dobândește aceasta. Hadithurile s-au transmis pe numeroase căi concordante arătând că va ieși din Foc cel care a spus *«Lā ilāha illā Allāh»* și avea în inimă bine cât greutatea unui bob de orz, a unui grăunte de mușțar ori a unui firicel. S-au transmis pe numeroase căi concordante că mulți dintre cei care spun *«Lā ilāha illā Allāh»* vor intra în Foc și apoi vor ieși din el și că Allah i-a interzis Focului să mistuie urma prosternării fiului lui Adam. Aceștia se rugau și se prosternau lui Allah. De asemenea, s-au transmis pe numeroase căi concordante că este ferit de Foc cel care spune *«Lā ilāha illā Allāh»* și cel care mărturisește că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah, însă ele au venit cu condiții grele. Cei mai mulți dintre cei care o rostesc nu cunosc sinceritatea și nici certitudinea. Pentru cel care nu le cunoaște există temerea să fie încercat la moarte și să fie împiedicat de la această mărturisire. Cei mai mulți o spun din imitare și obișnuință, fără ca credința să se fi amestecat cu bucuria inimii lor. Cei mai mulți dintre cei încercați la moarte și în morminte sunt asemenea acestora, după cum se spune în hadith: *«I-am auzit pe oameni spunând ceva și am spus și eu.»* Cele mai multe fapte ale acestora sunt doar imitarea și urmarea celor asemenea lor. Ei sunt cei mai aproape de cuvintele Preaînaltului:

﴿إِنَّا وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّقْتَدُونَ﴾

Noi i-am găsit pe părinții noștri urmând o religie și noi le urmăm pașii.

Coran 43:23

Atunci nu există nicio contradicție între hadithuri. Dacă omul rostește mărturisirea cu sinceritate și certitudine deplină, în acea stare el nu stăruie asupra niciunui păcat. Deplina sa sinceritate și certitudine cer ca Allah să-i fie mai iubit decât orice altceva. Astfel, în inima lui nu mai rămâne dorința pentru ceea ce Allah a interzis și nici aversiunea față de ceea ce Allah a poruncit. Acesta este cel ferit de Foc, chiar dacă înainte a avut păcate. Această credință, această căință, această sinceritate, această iubire și această certitudine nu-i lasă niciun păcat nesters, așa cum noaptea este ștearsă de zi." Aici se încheie cuvintele sale, Allah să aibă milă de el. Taysīr al-ʿAzīz al-Ḥamīd bi-sharḥ Kitāb al-tawḥīd, p. 66–67.

Explicația lui Shaykh Muḥammad ibn ʿAbd al-Wahhāb

„Ei mai au o îndoială: spun că Profetul ﷺ l-a mustrat pe Usāmah pentru uciderea unui om care spusese «Lā ilāha illā Allāh», zicând: «L-ai ucis după ce a spus Lā ilāha illā Allāh?» Și aduc alte hadithuri despre oprirea de la cel care o spune. Acești neștiutori vor să spună că omul care o rostește nu devine necredincios și nu este ucis, orice ar face. Li se răspunde acestor neștiutori: se știe că Trimisul lui Allah ﷺ a luptat împotriva evreilor și i-a luat captivi, deși spuneau «Lā ilāha illā Allāh». Companionii Trimisului lui Allah ﷺ au luptat împotriva tribului Banū Ḥanīfah, deși aceștia mărturiseau că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah, se rugau și pretindeau că sunt musulmani. La fel au fost cei pe care Ibn Abī Ṭālib i-a ars. Acești neștiutori recunosc că omul care tăgăduiește Învierea devine necredincios și este ucis, chiar dacă spune «Lā ilāha illā Allāh», și că acela care tăgăduiește ceva dintre stâlpii Islamului devine necredincios și este ucis, chiar dacă o spune. Atunci cum să nu-i

folosească atunci când tăgăduiește un aspect dintre ramurile religiei, dar să-i folosească atunci când tăgăduiește monoteismul, care este temelia și căpetenia religiei trimișilor? Însă dușmanii lui Allah nu au înțeles sensul hadithurilor."
El a spus, Allah să aibă milă de el: „În privința hadithului lui Usāmah, acesta a ucis un om care se declarase musulman, socotind că omul nu făcuse această declarație decât din teamă pentru viața și averea sa. Când omul își arată Islamul, trebuie oprit orice atac împotriva lui, până când se lămurește de la el ceva care îl contrazice. Allah a pogorât în această privință:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا ضَرَبْتُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَتَبَيَّنُواْ﴾

O, voi cei care credeți! Când porniți pe calea lui Allah, cercetați cu atenție.
Coran 4:94

Adică verificați temeinic. Versetul arată că trebuie oprit atacul împotriva lui și că trebuie cercetat. Dacă apoi se lămurește ceva care contrazice Islamul, el este ucis, după cuvintele Sale:

﴿فَتَبَيَّنُواْ﴾

Cercetați cu atenție.
Coran 4:94

Dacă omul nu ar putea fi ucis după ce a spus mărturisirea, verificarea nu ar mai avea niciun înțeles. La fel, celălalt hadith și cele asemenea lui au înțelesul arătat: cel care își arată Islamul și monoteismul trebuie lăsat în pace, în afară de cazul în care se lămurește de la el ceva care le contrazice… Dovada este că Trimisul ﷺ care a spus: *«L-ai ucis după ce a spus Lā ilāha illā Allāh?»* și *«Mi s-a poruncit să lupt împotriva oamenilor până când spun Lā ilāha illā Allāh»* este același care a spus despre kharijiți: *«Oriunde îi întâlniți, ucideți-i! Dacă i-aș prinde, i-aș ucide cum a fost nimicit neamul ʿĀd.»* Aceasta deși ei erau dintre cei care rosteau cel mai mult mărturisirea unicității lui Allah, până

într-atât încât companionii își socoteau faptele mărunte în comparație cu ale lor. Ei învățaseră de la companioni. Totuși, *«Lā ilāha illā Allāh»*, mulțimea actelor de adorare și pretinderea Islamului nu le-au folosit după ce s-a arătat la ei împotrivirea față de Legea islamică. La fel sunt cele amintite despre lupta împotriva evreilor și despre lupta companionilor împotriva tribului Banū Ḥanīfah." Vezi Majmūʿat al-tawḥīd, p. 120–121.

Explicația ḥāfiẓului Ibn Rajab

Ḥāfiẓul Ibn Rajab a spus în scrierea sa Kalimat al-ikhlāṣ, comentând cuvintele Profetului ﷺ: *„Mi s-a poruncit să lupt împotriva oamenilor până când mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah"*: „ʿUmar și un grup dintre companioni au înțeles că simpla aducere a celor două mărturisiri îl apără pe om de pedeapsa din această lume. De aceea au ezitat în privința luptei împotriva celor care refuzau zakātul. Al-Ṣiddīq a înțeles că numai împlinirea drepturilor mărturisirii oprește lupta împotriva omului, după cuvintele Profetului ﷺ: *«Dacă fac aceasta, își ocrotesc de mine viețile, în afară de dreptul ei, iar socoteala lor Îi revine lui Allah.»* El a spus: *«Zakātul este dreptul averii.»* Ceea ce a înțeles al-Ṣiddīq a fost relatat limpede de la Profet ﷺ de mai mulți companioni, între care Ibn ʿUmar, Anas și alții: *«Mi s-a poruncit să lupt împotriva oamenilor până când mărturisesc că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah, împlinesc rugăciunea și dau zakātul.»* Aceasta este arătată și de cuvintele Preaînaltului:

﴿فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّواْ سَبِيلَهُمْ﴾

Dacă se căiesc, împlinesc rugăciunea și dau zakātul, lăsați-le calea liberă.

Coran 9:5

De asemenea, cuvintele Preaînaltului:

﴿فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ فَإِخۡوَٰنُكُمۡ فِي ٱلدِّينِ﴾

Dacă se căiesc, împlinesc rugăciunea și dau zakātul, atunci sunt frații voștri în religie.

Coran 9:11

arată că frăția în religie nu se statornicește decât prin împlinirea obligațiilor împreună cu monoteismul, fiindcă întoarcerea de la politeism nu se împlinește decât prin monoteism. Când Abū Bakr le-a lămurit aceasta companionilor, ei s-au întors la părerea lui și au socotit-o dreaptă. Dacă se știe că pedeapsa din această lume nu este înlăturată fără excepție de la omul care a adus cele două mărturisiri, ci el este pedepsit pentru încălcarea unui drept dintre drepturile Islamului, la fel stau lucrurile și cu pedeapsa Vieții de Apoi." Kalimat al-ikhlāṣ de Ibn Rajab, p. 13–14.

El a mai spus: „Un grup de învățați a afirmat că aceste hadithuri înseamnă că rostirea mărturisirii *«Lā ilāha illā Allāh»* este o cauză a intrării în Rai și a salvării de Foc și cere aceasta.

Însă o cauză nu-și produce efectul decât atunci când i se întrunesc condițiile și îi lipsesc piedicile. Efectul poate să nu se producă fiindcă lipsește o condiție sau există o piedică. Aceasta este părerea lui al-Ḥasan și a lui Wahb ibn Munabbih și ea este cea mai evidentă." Apoi a amintit că al-Ḥasan al-Baṣrī i-a spus lui al-Farazdaq pe când acesta își îngropa soția: *„Ce ai pregătit pentru ziua aceasta?"* A răspuns: *„Mărturisirea «Lā ilāha illā Allāh» de șaptezeci de ani."* Al-Ḥasan a spus: *„Bună pregătire! Însă «Lā ilāha illā Allāh» are condiții. Ferește-te să le acuzi de desfrâu pe femeile caste!"* Lui al-Ḥasan i s-a spus: *„Unii oameni spun că acela care rostește «Lā ilāha illā Allāh» intră în Rai."* El a spus: *„Cel care spune «Lā ilāha illā Allāh» și îi împlinește dreptul și obligația intră în Rai."* Wahb ibn Munabbih i-a răspuns celui care l-a întrebat:

„Oare «Lā ilāha illā Allāh» nu este cheia Raiului?”: *„Ba da, însă nu există cheie fără dinți. Dacă aduci o cheie cu dinți, ți se va deschide; altfel, nu ți se va deschide.”* Kalimat al-ikhlāṣ, p. 9–10.
Socotesc că aceste cuvinte ale învățaților pe care le-am citat sunt de ajuns pentru respingerea îndoielii de care s-a agățat cel care crede că omul care spune *„Lā ilāha illā Allāh”* nu devine necredincios, orice fel de politeism major ar săvârși dintre cele practicate astăzi la mausolee și la mormintele oamenilor drepți, care contrazic și se opun pe deplin mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*. Aceasta este calea celor abătuți: iau din textele generale ceea ce cred că le servește drept dovadă și lasă textele amănunțite care le explică și le lămuresc, asemenea celor care cred într-o parte a Cărții și nu cred în alta. Allah a spus despre acest fel de oameni:

﴿هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ مِنْهُ ءَايَٰتٌ مُّحْكَمَٰتٌ هُنَّ أُمُّ ٱلْكِتَٰبِ وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٌ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَٰبَهَ مِنْهُ ٱبْتِغَآءَ ٱلْفِتْنَةِ وَٱبْتِغَآءَ تَأْوِيلِهِۦ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُۥٓ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱلرَّٰسِخُونَ فِى ٱلْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ رَبَّنَآ إِنَّكَ جَامِعُ ٱلنَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ﴾

El este Cel care ți-a pogorât Cartea. În ea sunt versete limpezi, care sunt temelia Cărții, și altele cu sensuri asemănătoare, nelămurite. Cei în ale căror inimi este abatere urmează ceea ce este nelămurit din ea, căutând tulburarea și căutând tâlcuirea ei. Însă nimeni nu-i cunoaște tâlcuirea în afară de Allah. Cei statornici în cunoaștere spun: „Noi credem în ea. Toate sunt de la Domnul nostru." Și nu iau aminte decât cei înzestrați cu minte. „Doamne, nu ne abate inimile după ce ne-ai călăuzit și dăruiește-ne de la Tine îndurare! Tu ești Dăruitorul. Doamne, Tu îi vei aduna pe oameni într-o zi asupra căreia nu există îndoială. Allah nu-Și încalcă făgăduința."

Coran 3:7–9

O, Allah! Arată-ne adevărul ca adevăr și dăruiește-ne să-l urmăm! Arată-ne deșertăciunea ca deșertăciune și dăruiește-ne să ne ferim de ea!

6 Efectele mărturisirii „Lā ilāha illā Allāh”

٦ - آثَار لَا إِلَه إِلَّا الله

Când această mărturisire este rostită cu adevăr și sinceritate, iar cerințele ei sunt împlinite lăuntric și exterior, ea are efecte lăudabile asupra individului și a comunității. Printre cele mai importante se numără:

1. Unirea, din care rezultă puterea musulmanilor și biruința asupra dușmanului lor, fiindcă urmează o singură religie și un singur crez. Preaînaltul spune:

﴿وَٱعْتَصِمُواْ بِحَبْلِ ٱللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُواْ﴾

Țineți-vă cu toții strâns de funia lui Allah și nu vă dezbinați!

Coran 3:103

Preaînaltul spune și:

﴿هُوَ ٱلَّذِىٓ أَيَّدَكَ بِنَصْرِهِۦ وَبِٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنفَقْتَ مَا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا مَّآ أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُۥ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾

El este Cel care te-a întărit prin ajutorul Său și prin credincioși și le-a unit inimile. Chiar dacă ai fi cheltuit tot ceea ce este pe pământ, nu le-ai fi unit inimile, dar Allah le-a unit. El este Atotputernic, Înțelept.

Coran 8:62–63

Deosebirea de crez pricinuiește dezbinare, ceartă și lupte, după cum spune Preaînaltul:

﴿إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُوا۟ دِينَهُمْ وَكَانُوا۟ شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِى شَىْءٍ﴾

Tu nu ai nimic de-a face cu cei care și-au dezbinat religia și au devenit secte.

Coran 6:159

Preaînaltul spune și:

﴿فَتَقَطَّعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ﴾

Însă ei și-au împărțit religia între ei în grupări, fiecare grupare bucurându-se de ceea ce are.

Coran 23:53

Nimic nu-i unește pe oameni în afară de crezul credinței și al monoteismului, care este înțelesul mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*. Ia drept pildă starea arabilor înainte de Islam și după el.
2. Siguranța și liniștea în societatea monoteistă, care trăiește potrivit cerinței mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*. Fiecare membru al ei ia ceea ce Allah i-a îngăduit și părăsește ceea ce Allah i-a interzis, răspunzând crezului său care îi cere aceasta. Se oprește astfel de la atacuri, nedreptate și agresiune, iar în locul lor vin întrajutorarea, iubirea și loialitatea pentru Allah, împlinind cuvintele Preaînaltului:

﴿إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

Credincioșii sunt frați.
Coran 49:10

Aceasta se vede limpede în starea arabilor înainte de a urma această mărturisire și după ce au urmat-o. Mai înainte erau dușmani care se luptau între ei și se lăudau cu uciderea, jaful și prada. După ce au urmat-o, au devenit frați care se iubesc, după cum spune Preaînaltul:

﴿مُّحَمَّدٌ رَّسُولُ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلْكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ﴾

Muḥammad este Trimisul lui Allah, iar cei care sunt alături de el sunt aspri cu necredincioșii și îndurători între ei.
Coran 48:29

Preaînaltul spune și:

﴿وَٱذْكُرُواْ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَآءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِۦٓ إِخْوَٰنًا﴾

Pomeniți binefacerea lui Allah asupra voastră: erați dușmani, iar El v-a unit inimile și, prin binefacerea Sa, ați devenit frați.

Coran 3:103

3. Dobândirea întâietății și a stăpânirii pe pământ, curăția religiei și statornicia în fața curentelor de idei și principii diferite. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنكُمْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ كَمَا ٱسْتَخْلَفَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ ٱلَّذِى ٱرْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِى لَا يُشْرِكُونَ بِى شَيْـًٔا﴾

Allah le-a făgăduit celor dintre voi care cred și săvârșesc fapte bune că îi va face stăpâni pe pământ, așa cum i-a făcut stăpâni pe cei dinaintea lor, că le va întări religia pe care a ales-o pentru ei și că le va schimba teama în siguranță. Ei Mă adoră și nu-Mi asociază nimic.

Coran 24:55

Slăvitul a legat dobândirea acestor țeluri înalte de adorarea numai a Lui, fără asociat, care este înțelesul și cerința mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh”*.

4. Liniștea sufletească și statornicia minții pentru cel care spune *„Lā ilāha illā Allāh”* și îi împlinește cerințele. El adoră un singur Domn, Îi cunoaște voia și ceea ce Îl mulțumește și face acestea, cunoaște ceea ce Îl mânie și se ferește de aceasta. El se deosebește de acela care adoră divinități numeroase, fiecare având o voință și o cârmuire diferite de ale celeilalte. Preaînaltul spune:

﴿ءَأَرۡبَابٞ مُّتَفَرِّقُونَ خَيۡرٌ أَمِ ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ﴾

Sunt mai buni niște domni deosebiți sau Allah, Unicul, Stăpânul Atotbiruitor?

Coran 12:39

Preaînaltul spune:

﴿ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا رَّجُلٗا فِيهِ شُرَكَآءُ مُتَشَٰكِسُونَ وَرَجُلٗا سَلَمٗا لِّرَجُلٍ هَلۡ يَسۡتَوِيَانِ مَثَلٗا﴾

Allah a dat drept pildă un om care aparține unor asociați ce se ceartă între ei și un om care aparține în întregime unui singur om. Oare sunt cei doi deopotrivă?

Coran 39:29

Imamul Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus: „Aceasta este o pildă pe care Allah, Slăvitul, a dat-o pentru politeist și monoteist. Politeistul este asemenea unui rob stăpânit de mai mulți oameni care se ceartă, se contrazic și se învrăjbesc. Omul certăreț este cel cu purtare rea.

Întrucât politeistul adoră divinități felurite, el este asemănat cu un rob stăpânit de mai mulți oameni care își dispută slujirea pe care o primesc de la el. El nu poate dobândi mulțumirea tuturor. Monoteistul, fiindcă Îl adoră numai pe Allah, este asemenea unui rob al unui singur om, care îi aparține în întregime, îi cunoaște țelurile și știe calea către mulțumirea lui. El este ferit de cearta asociaților asupra sa, aparținând stăpânului său fără nicio dispută,

în timp ce stăpânul este blând, milostiv și plin de grijă față de el, îi face bine și se îngrijește de folosurile lui. Oare acești doi robi sunt deopotrivă?" I'lām al-muwaqqi'īn, 1/187.

5. Dobândirea înălțării și a rangului înalt, în această lume și în Viața de Apoi, pentru oamenii mărturisirii *„Lā ilāha illā Allāh"*. Preaînaltul spune:

﴿حُنَفَآءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِۦ وَمَن يُشْرِكْ بِٱللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَتَخْطَفُهُ ٱلطَّيْرُ أَوْ تَهْوِى بِهِ ٱلرِّيحُ فِى مَكَانٍ سَحِيقٍ﴾

Fiți drepți în credință față de Allah, fără să-I asociați nimic! Cel care Îi asociază ceva lui Allah este ca și cum ar cădea din cer, iar păsările l-ar înșfăca sau vântul l-ar arunca într-un loc îndepărtat.

Coran 22:31

Versetul arată că monoteismul este înălțare și ridicare, iar politeismul este coborâre, înjosire și cădere.

Marele învățat Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus: *„El a asemănat credința și monoteismul, în înălțimea, întinderea și cinstea lor, cu cerul, care este locul urcării și al coborârii lor. Din el au coborât pe pământ și către el urcă de pe pământ. L-a asemănat pe cel care părăsește credința și monoteismul cu omul care cade din cer în adâncul cel mai de jos, în strâmtorare puternică și dureri adunate. A asemănat păsările care îi înșfacă mădularele și îl sfâșie în toate părțile cu diavolii pe care Allah Preaînaltul îi trimite și care îl împing, îl tulbură și îl neliniștesc către locurile pieirii sale. Vântul care îl aruncă într-un loc îndepărtat este propria sa patimă, care îl împinge să se arunce în locul cel mai de jos și mai îndepărtat de cer."* I'lām al-muwaqqi'īn, p. 180.

6. Ocrotirea vieții, averii și onoarei, după cuvintele Profetului ﷺ: *„Mi s-a poruncit să lupt împotriva oamenilor până când spun «Lā ilāha illā Allāh». Dacă o spun, își ocrotesc de mine*

viețile și averile, în afară de dreptul ei.” Relatat de al-Bukhārī, 13/217. Expresia *„în afară de dreptul ei”* înseamnă că, dacă o spun, dar refuză să-i împlinească dreptul — adică monoteismul pe care îl cere, îndepărtarea de politeism și împlinirea stâlpilor Islamului —, ea nu le ocrotește averile și viețile. Dimpotrivă, ei sunt uciși, iar averile lor sunt luate drept pradă pentru musulmani, așa cum au făcut Profetul ﷺ și califii săi.

Această mărturisire are, așadar, efecte măreațe asupra individului și a comunității, în actele de adorare, în tranzacții, în bunele purtări și în caracter.

Izbânda vine numai de la Allah. Allah să-l binecuvânteze pe Profetul nostru Muḥammad și pe întreaga sa familie și pe toți companionii săi și să le dăruiască pace.

Glosar

Adhān أذان
Chemarea care anunță intrarea timpului rugăciunii obligatorii.
Iqāmah إقامة
Chemarea care vestește începerea imediată a rugăciunii obligatorii în comunitate.
Lā ilāha illā Allāh لا إله إلا الله
Mărturisirea că nu există nicio divinitate vrednică de adorare în afară de Allah. Autorul îi explică negarea, afirmarea, condițiile și cerințele.
Tawḥīd توحيد
Mărturisirea și împlinirea unicității lui Allah; monoteismul explicat în această lucrare.
Ṭāghūt طاغوت
Ceea ce este luat în mod nelegitim drept obiect de adorare, ascultare ori urmare în locul lui Allah, depășind astfel limita cuvenită.
Tashrīq تشريق
Cele trei zile care urmează zilei sărbătorii jertfei, în luna Dhū al-Ḥijjah.

Bibliografie

1. Ṣāliḥ ibn Fawzān al-Fawzān, Maʿnā lā ilāha illā Allāh wa-muqtaḍāhā wa-āthāruhā fī al-fard wa-al-mujtamaʿ. Ediția arabă distribuită de IslamHouse, 31 de pagini.
https://islamhouse.com/ar/books/200121/

2. Coranul. Text arab: Tanzil Project, Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
https://tanzil.net

3. Al-Bukhārī, al-Ṣaḥīḥ. Trimiterile din text păstrează numerotarea ediției arabe folosite de autor.

4. Muslim ibn al-Ḥajjāj, al-Ṣaḥīḥ; citat și cu comentariul lui al-Nawawī.

5. Al-Tirmidhī, al-Sunan; citat pentru credință, rugi și exegeza Coranului.

6. Aḥmad ibn Ḥanbal, al-Musnad.

7. Al-Nasāʾī, colecția de hadithuri citată în relatarea despre bilețel.

8. Ibn Ḥibbān, colecția citată în relatarea despre meritul mărturisirii, nr. 2324.

9. Al-Ḥākim, al-Mustadrak. Trimiterile autorului: 1/528 și 1/5–6.

10. Ibn al-Qayyim, Zād al-maʿād, 1/2.

11. Ibn Rajab, Kalimat al-ikhlāṣ, p. 9–10, 13–14, 52–53 și 54–66.

12. Sulaymān ibn ʿAbd Allāh, Taysīr al-ʿAzīz al-Ḥamīd bi-sharḥ Kitāb al-tawḥīd, p. 66–67 și 80.

13. ʿAbd al-Raḥmān ibn Ḥasan, Fatḥ al-majīd, p. 91, 107 și 537–538.

14. Ibn al-Qayyim, Madārij al-sālikīn, 1/26 și 1/29–30.

15. Mukhtaṣar al-ṣawāʿiq al-mursalah, 1/15.

16. Majmūʿat al-tawḥīd, p. 120–121; cuvintele citate ale lui Muḥammad ibn ʿAbd al-Wahhāb.

17. Ibn al-Qayyim, Iʿlām al-muwaqqiʿīn, 1/187 și p. 180, potrivit trimiterilor din sursă.

Indice

afirmarea 11, 12, 18, 21, 22, 23
al-Ṣiddīq 29
atributele 22, 23
căință 26, 27
certitudine 26, 27
condiții 3, 13, 26, 30
ipocrișii 13
judecata 17, 19, 20, 21
morminte 10, 26
negarea 11, 12, 14, 18, 21, 22, 23
numele 2, 11, 21, 22
siguranța 35
sinceritate 8, 13, 26, 27, 33
Unirea 33
Usāmah 27, 28

Cules cu Libertinus Serif și Amiri. Institutul Tawhid.

LĀ ILĀHA ILLĀ ALLĀH

Lā ilāha illā Allāh
Înțeles și cerințe

Înțelesul, condițiile și cerințele mărturisirii «Lā ilāha illā Allāh», explicate de Shaykh Ṣāliḥ al-Fawzān prin dovezi din Coran și Sunna.

Autor: Ṣāliḥ ibn Fawzān al-Fawzān

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro